

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Det foreliggende Lovforslag omhandler kun Fradrag for Hustruens Indkomst ved selvstændig Virksomhed. Det er fremført fra anden Side, men jeg vil ogsaa gerne understrege det, at dette medfører en Uretfærdighed over for de Hjem, hvor Hustruen arbejder med i Mandens Virksomhed. Det er navnlig inden for Landbruget og inden for Detailhandelen, at Hustruen tager sin Del af Erhvervsarbejdet i Bedriften. Der burde her kunne indrømmes et Fradrag, saaledes at Hustruens Løn, som nævnt i Inga Dalsgaards og Erik Ib Schmidts Pjece „Skat og Ægteskab“, sættes til det, som betales for samme Arbejde, naar det udføres af fremmed Arbejdskraft. Jeg er klar over, at der frembyder sig mange praktiske Vanskeligheder ved Gennemførelsen af en saadan Ordning, som ikke let lader sig kontrollere, og jeg forstaaer derfor, at man ikke paa nuværende Tidspunkt vil kunne gennemføre en Ordning, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister sikrer sig, at Skattekommissionen tager dette Spørgsmaal med i sine Overvejelser for at søge at finde en tilfredsstillende Løsning.

Ogsaa jeg er noget bekymret over et Forhold, som begrænser Virkningen af den foreslaaede Reform, og det er dette, at der ikke samtidig gennemføres de tilsvarende Ændringer ved Paaligning af kommunal Skat. Det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister vil skaffe Lovhjemmel til, at alle Landets Kommuner kan indføre saadanne Fradrag, som vi taler om, og jeg vil mene, det var heldigt, om det blev fremskyndet mest muligt, saadan at det fik Indfyldelse paa Ligningen i Aar. Men det videre Spørgsmaal er dog, om Kommunerne, naar de har Hjemmelen, vil bruge den. Der kan vel næppe være Tvivl om, at Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner vil følge Statens Eksempel; men mange, som har deres Arbejdssted i København, bor i andre Kommuner, de bor f. Eks. i Gladsaxe og i Værløse Kommuner. Selv om man derfor maa indrømme, at Spørgsmaalet om Fradrag for Hustrus Indkomst har særlig stor Betydning i København, vil det end ikke for Hovedstadens Vedkommende være tilstrækkeligt, at de tre Hovedstadskommuner følger Statens Regler.

Det er derfor et Spørgsmaal, hvor langt man kan naa i den ønskede Retning, hvad Kommuneskatten angaar, og hvis den højtærede Indenrigsminister havde været til Stede, vilde jeg have spurgt ham,

hvorvidt han mener at kunne paavirke Kommunerne til at følge Statens Eksempel.

Men jeg har endnu et Ønske. Det har for mange Kvinder staaet, som om de var økonomisk umyndige, fordi de ikke har deres egen Skatteblanket, og deres Underskrift ikke har nogen som helst Betydning over for Skattevæsenet. Jeg erindrer den Følelse, jeg havde, da jeg, som havde været vant til min egen Skatteblanket, efter mit Ægteskab ikke mere fik nogen Henvendelse fra Skattevæsenet. Jeg fik dog ingen Mindreværdskomplekser af den Grund, men tog den Fordel, det var at overlade al Udfyldning af Skatteblanket og hvad dertil hører, til min Mand. Da jeg er Tjenestemand, voldte det ikke særligt Besvær for ham at kontrollere min Indtægt og skrive under paa, at den var rigtigt opgivet; men i andre Tilfælde virker det ganske urimeligt og uforsvarligt, at Mænd skal skrive under. Jeg giver et Eksempel fra Virkeligheden. En Hustru har en Sagførerforretning, og Ægtefællen er Komponist. Sagføreren maa ikke skrive under paa, at hendes Indtægt er rigtigt beregnet, det skal Komponisten.

Nu vil jeg ikke paa nuværende Tidspunkt foreslaa, at hver Ægtefælle skal have sin særlige Skatteblanket — denne Drøftelse kan passende udsættes, til selve Spørgsmaalet om Sambeskatningen skal tages op —, men jeg vil foreslaa, at begge Ægtefæller skal underskrive Skatteanmeldelsen. Underskriften skal betyde, at Hustruen attesterer, at det, der er opgivet vedrørende hendes Indtægt, er rigtigt, og Manden det tilsvarende for sin Indtægts Vedkommende. Herved opnaar man, naar Sambeskatningen i øvrigt er opretholdt, akkurat det samme, som hvis Ægtefællerne har særskilt Skatteblanket, og man sparer Papir. Denne Regel skulde gælde i alle Tilfælde, altsaa ogsaa, naar Hustruen ikke har selvstændig Indtægt. I saa Tilfælde betyder hendes Underskrift, at det er rigtigt, at hendes selvstændige Indtægt er Nul, og man opnaar da tillige, hvad jeg vil mene er naturligt og i Traad med den Ligestilling mellem Kønnene, som dansk Lovgivning i øvrigt gør sig til Talsmand for, at Hustruen faar Kendskab til Familiens Indtægt. Det er der naturligvis mange Hustruer, der har, men der findes alligevel en Del, som ikke har det. En saadan Regel vil sikkert ogsaa have gavnlige Virkninger i flere Retninger, derved at Hustruen bliver bedre i Stand til at bedømme den økonomiske Situation og indrette sig derefter, og jeg kan ikke tro andet, end at ogsaa dette vil føre til, at